

- » — Τὸ ἐνθυμούμαι: — ἄστατος καθῶς πνοὴ ἀέρος,
 » Νὰ μὲ προσμένη ἄφησα λαμβάνων ἄλλον ὁρῶμον.
 » Τὴν ἐφῆβον καρδίαν μου ἐκουραζεν εἰς Ἐβρωσ ! . . .
 » Φεῦ ! Εἶχον τὴν ἀχάριστον ἐκείνην ἡλικίαν,
 » Καθ' ἣν λαμβάνομεν πολὺ καὶ δίδομεν ὀλίγον,
 » Καθ' ἣν σκορπίζομεν παντοῦ τὴν ἀπληστον καρδίαν,
 » Κ' ἡ πίστις εἶνε χρυσαλλίς μετ' ἀνοικτῶν πτερυγῶν
 » Δὲν τὴν ἠγάπων τὴν πτωχήν· καὶ ὅμως εἶχε κάλλος
 » Ἡ κόρη, ἣν ἀπέρριπτον, καὶ τῶν τριῶν χαρίτων·
 » Οἷμοι μ' ἀφήρηπαξε μακρὰν σφοδρὸς τῆς ἡθῆς σάλος,
 » Καὶ πάντοτε ὁ Ἐβρωσ μου ἐπὶ τοῦ ἔππου ἦτον
 » Φεῦ· ἤμην παῖς καὶ θύελλαν εἰς τὴν καρδίαν εἶχον.
 » Δενδροστοιχίαν ἔδλεπον ἀπέραντον ἐμπρὸς μου
 » Καὶ εἰς τὸν κρῶτον νὰ σταθῶ δὲν ἠδυνάμην στοῦχον.
 » Ὅλα τὰ ἄνθη ἤβελον νὰ σφραγίσω τοῦ κόσμου !
 » Πτοίω ἐγὼ ἂν πτέρυγας μοὶ ἔδωκεν ἡ φύσις ;
 » Ἄν πᾶν ὥραϊον μ' ἔθελγε τὸ κάλλος τοῦ δεικνύον ;
 » Ἐὰν καὶ ἄλλαι ἔθαλλον πλησίον τῆς ἐπίσης ;
 » Ὅστις τὸν κοῖνον ἀγαπᾷ μήπως μισῇ τὸ ἴον ;
 » Οὐχί, σκληρὰ ἡ ἄστατος καρδίη δὲν κλειεῖται,
 » Καὶ εἶνε ἡ εὐστάθεια αὐτοματικὴ ἰδέα·
 » Ἀπὸ τὴν σταθερότητα τὸ κάλλος ἀδικεῖται,
 » Καὶ μόνη, μόν' ἡ ἄστατος ψυχὴ εἶνε γενναία
 » Καὶ μ' ἔσυρε μακρὰν αὐτῆς ἀγάπης ἀπληστία
 » Φιλοκαλία ἔρωτος καὶ δέψα πόθων νέων,
 » Καὶ ἡ ἀγνώμων μου ψυχὴ, ἡ φίλκτος καρδίη,
 » Τὴν τεθλιμμένην φίλην μου οὐδ' εὐθυμείτο πλέον·
 » Πλὴν ἐκ τῆς ἀστασίας μου, εἰς πεισμονῆς κινεῖται,
 » Κ' εἰς πυρετὸν ζηλότυπον, διέκοψε βίωσις
 » Τὴν πρώτην τῆς καρδίας τῆς ἀγνήν μυθιστορίαν,
 » Κ' εἰς τὸν βωμὸν τὴν ἔφερε νυμφίαν ἄλλος νέος,
 » Κ' ἐγὼ οὔτε τὸ ἔμαθον ὧ, ἀμερίμνου ἰώσον·
 » Μετὰ καιρὸν εἰς ἐξουχίαν μὲ κούρους νεανίας,
 » Τὴν φλογερὰν ἐπίνομεν τοῦ Καμπανίτου ὁρῶσον,